

soudu mzdového v B. ze dne 18. července 1933, Rs 484-496/33, jehož platnost byla stanovena v § 3 vládního nařízení č. 89/1935 Sb. z. a n., takže uvedený nálezn byl účinný v rozhodující době, v níž byly konány práce v žalobě dotčené, a nahrazoval podle § 3 zákona č. 45/1930 Sb. z. a n. neexistující hromadnou smlouvu mezi zúčastněnými zaměstnavateli a zaměstnanci v živnosti stavební, byl žalovaný jako stavitel, provádějící v tomto území stavitelské úkony, v á z á n ř á d n ý m n á l e z e m a nezáleží na tom, zda byl též stranou v řízení, které dalo podnět k vydání dotčeného nálezu. Ježto žalobci — jak ani není sporno — podle uvedeného nálezu příslušela mzda 3 Kč 50 h za pracovní hodinu a žalobce vykonal celkem 400 pracovních hodin a obdržel za hodinu pouze 1 Kč 80 h, náleží mu ještě částka 680 Kč.

Čís. 16035.

Obec, která svěřila provádění opravy městské stoky autorisovanému staviteli, neodpovídá za škodu vzešlou majitelům domu vniknutím vody do sklepů proto, že bylo opominuto učiniti vhodná opatření zabezpečovací, třebaže si vyhradila právo dozoru na provádění stavby a právo dávat pokyny o způsobu provedení opravy.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1937, Rv I 1450/35.)

Žalobce se na žalované městské obci domáhá náhrady škody vzniklé mu tím, že při provádění kanalisačních prací vnikla zanedbáním vhodných opatření při uvedených pracích voda do sklepa žalobcova domu a poškodila tam uskladněné zásoby zboží (vína a kávy). Proti žalobě žalovaná obec namítla zejména, že obec není ke sporu pasivně oprávněna, neboť svěřila provedení městské stoky stavitelské firmě S. a spol. a vyhradila si jen právo stavebního dozoru. Soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud jej důvodem neuznal. D ů v o d y: Procesní soud došel k závěru, že zavodnění bylo způsobeno tím, že na závitech otvorů rour zůstaly viseti předměty, které bránily odtoku. Použití § 1319 obč. zák. není však odůvodněno. Provedené důkazy neumožnily zjištění, že se od díla (kanálového příkopu a roury) oddělily části nebo že se zřítilo dílo. Ze správných zjištění napadeného rozsudku se podává, že na závitech kanálové roury zůstaly viseti cizí předměty, které tam byly lijákem naplaveny a tak ucpaly odpadovou rouru. Nemá tedy právního významu zvláštní ustanovení § 1319 obč. zák., nýbrž všeobecná ustanovení o náhradě škody a podle přednesu žalobcova ustanovení §§ 1313, 1315 obč. zák. Procesní soud spatřuje v opominutí příslušných direktiv a zařízení za účelem zabránění resp. odstranění ucpání kanálu skutečnost, která má v zápětí odpovědnost žalované obce. K odůvodnění svého názoru opírá se procesní soud o posudky znalců S. a M. Znalec S. při jednání dne 27. září 1933 ve svém posudku rozvedl, že ucpání kanálu mohlo býti odstraněno dlouhými hráběmi (příkop je 3 m hluboký) a že by bylo účelné pověřiti jednu osobu v noci tímto úkolem. Znalec M. ve svém posudku podaném při jednání dne 25. dubna 1934 uvedl, že dozorčí osoba, která by včas, t. j. před zaplněním pří-

kopu vodou, vytrhla prkna, umožnila by odtok vody do T. ulice, že by však toto vytržení prken bylo velice ztíženo, když by příkop byl již naplněn vodou, dále, že, je-li nutno počítati s častějšími silnými srážkami, bylo by možno učiniti nějaké opatření, aby se zabránilo ucpání otvoru. Po posouzení otázky, zda žalovaná městská obec má býti odpovědna za opominutí takových opatření, jest rozhodující právní poměr mezi ní jako stavebnicí a vedlejší intervenientkou jako podnikatelkou stavby. Jakého druhu jsou opatření, která pokládá znalec M. za možná a způsobitá, aby zabránila ucpání, se v rozsudku neuvádí; ze srovnání obou posudků vyplývá, že tím, jako opatřením — jehož lze použiti — vedle vytržení prken z příkopu, může býti míněno pouze čištění odpadového otvoru dlouhými hráběmi. Jiné možnosti nejsou v posudcích uvedeny, jak by tomu nepochybně bylo, kdyby tu byla technicky bezvadná možnost zabránění takovému zavodnění. Z právního poměru mezi obcí jako stavebnicí a stavbu provádějící firmou však plyne, že obec jako veřejnoprávní korporace jest sice oprávněna na základě stavebního řádu a zadávacích podmínek v mezích těchto zákonných a autonomních předpisů vykonávati vliv z veřejných důvodů na vedení stavby, že však není povinna k činnosti jdoucí nad tyto předpisy, tedy také ne k obstarávání bezpečnostních opatření, která souvisí se stavbou zadanou podnikateli; ani stavební řád, ani zadávací podmínky neukládají obci jako stavebnici takový závazek. To jest výhradně závazkem podnikatele stavby. Již z toho důvodu neštíhá žalovaná obec závazek k náhradě škody podle občanského práva a zavinění podle § 51 staveb. ř. Také v tom, že žalovaná obec nic nezařídila, když po prvním vniknutí vody do sklepa žalobcova dne 22. června 1931 byl žalobcem zpraven podřízený obecní orgán, nelze spatřovati zavinění obce. Ježto byla prováděna stavba bez technických vad a s velkým urychlením (14hodinná doba pracovní), neměla obec jako stavebnice možnost žádati jiný způsob provádění stavby. Spatřuje-li žalobce v tom, že nebyl vzat zřetel na dotčené jeho hlášení stavebnímu úřadu žalované obce, vadu dozoru na stavbu, nepatří posouzení této skutečnosti k příslušnosti soudů. Poznává se, že odvolací soud neshledává důvodu pochybovati o účinnosti prostředků, které podle údajů znalců mohou zabrániti ucpání kanálu a tím způsobené zavodnění, nutno však dodati, že nelze pokládati předem za zaviněné opominutí, nepoužije-li se takových prostředků v každém případě, protože je tu vzdálená výjimečná možnost, že mohou snad býti účelné. Ježto obec nebyla zavázána k provedení zajišťovacích opatření, nelze jí klásti za vinu škodu vzešlou opominutím takových opatření. Neří také podle shora uvedených vývodů protiprávní opominutí v tom, že jich nebylo, a není tu tedy zavinění se strany žalované. Neodpovídá proto žalovaná obec podle §§ 1313, 1315 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Žalobu na náhradu škody opírá žalobce o to, že žalovaná obec jako stavebnice, která si smlouvou se stavitelem vyhradila právo dozoru a právo dávat pokyny při provádění opravy městské stoky, zadané auto-

risované stavební firmě, opominula učiniti vhodná opatření, aby v době provádění oprav při prudkém dešti stoka nebyla zacpána a aby voda nevnikla do sousedních sklepů. Již rozhodnutím č. 10003 Sb. n. s., na jehož odůvodnění se tu dovolatel odkazuje, nejvyšší soud vyslovil, že stavebník, který pověřil provedením díla samostatného podnikatele, který je autorisovaným odborníkem, neodpovídá ani podle § 1315 obč. zák. za škodu, kterou způsobil stavitel svým zaviněním. To platí také pro souzený případ a na tom nic nemění to, že si žalovaná obec vyhradila stavební smlouvou právo dozoru na provedení stavby a právo udílet staviteli pokyny o způsobu jejího provedení, neboť jednak z uvedené smlouvy nemůže pro sebe vyvozovati práva osoba třetí na smlouvě té nezúčastněná, jednak touto smlouvou nabyta žalovaná obec sice práva dohlížení na stavbu atd., nebyla jí však řečenou smlouvou uložena povinnost, aby tak učinila. O zanedbání povinností uložených obci jako stavebnímu úřadu, dohlížejícímu na veškeré stavby v obci prováděné, nebyla žaloba opřena a porušení péče v té příčině jí uložené by bylo porušením povinností veřejnoprávních, pro něž by nebylo lze domáhati se náhrady pořadem práva bez předchozího výroku úřadu správního (§ 37, odst. 2, obec. zřiz. čes.). Rozhodnutí, k nimž poukazuje žalobce v dovolání, se na souzený případ nehodí, poněvadž nejde o případ §§ 364, 364 a) obč. zák. Odvolací soud také případně odůvodnil, proč tu nelze užiti § 1319 obč. zák., takže stačí poukázati v tom směru k jeho správným důvodům.

Čís. 16036.

Kdo opírá žalobu o vrácení bezdůvodného obohacení pro nesplněný předpoklad, musí prokázati, že důvodem jeho plnění byl budoucí výsledek, buď výslovně slíbený nebo z povahy právního poměru plynoucí a oběma stranám poznatelný, a že tento účel jeho plnění zanikl nebo byl zmařen.

Jen z toho, že dcera 17—20letá odevzdává rodičům celou svou mzdu, u rodičů bydlí a dostává od nich stravu, nelze usuzovati, že dcera dává rodičům svůj výdělek nejen za to, že u nich bydlí a se stravuje, nýbrž i proto, aby jí dali výbavu a díl svého domu, až se provdá.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1937, Rv I 2342/35.)

Žalobkyně přednesla, že dávala žalovaným rodičům v letech 1928 až 1930 celou svou mzdu, úhrnem 16.989 Kč 26 h, a to na jejich žádost, ježto jí slíbili, že za to dostane, bude-li se chtít provdati, kompletní výbavu, nábytek, šicí stroj a také část domu č.62 v Ch. jim náležícího, že žalovaní však nyní slibu dostáti nechtějí, a že proto se žalobou domáhá na nich vrácení mzdy žalovaným odevzdané, pokud převyšuje náklady za byt a stravu, vynaložené žalovanými v letech 1928—1930 ve výši 6.480 Kč. N i ž š í s o u d y, zjistivše, že se nestal slib žalobkyní tvrzený, žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.